

[Sárfalú háznak...]

Sárfalú háznak
fordítok hátat
és el se köszönök.
Romjaiban megnézni
egyszer majd eljövök:
sikoltó idő
lesz odamenesém,
akkor is messziről
undorodva nézem,
hogy mivé lett
a régi remeteotthon?
jajongjon a szél,
vele sóhajom
párásan megosztom,
hogy mielőbb
eltűnjön a köd,
akkor is, ha nyomában

nem kélnek örömök,
csak haldokló
fény-nyaláb
lobog és sziszegnek
mérges viperák.
Mert itt mindig csendet
emésztett a lárma,
zagyva hangözön, csürhe dalárda.
Rendet nem szokott
helytelen népség:
maradi értelemben,
nyomor és szegénység.
Szeméthalmok
bűzösen erjednek,
lappangó ragály:
épségeibe kínálva
állatnak, embernek.

[Melegebb tájra...]

Melegebb tájra
költözködnék.
Kunyhómba pára
és fagyos köd lép.
Mintha hajtánám:
úgy is hiába,
legyen sűrűbb
a remete világa.
Bizony szertefoszlott
minden reményem,
sokad magammal,
egy darab kenyéren,
lelkembe aszalt,
álomszötte hajnal,
sápadt merengésbe
fulladó sóhajjal.

Nem is jut eszembe
annyi minden,
pedig múltamat
sokszor áttekintem
és lenyelem
mostohaságát,
duzzadó gömbjét,
mérgező gombáját.
Mégis csak elmegyek
igaz, hogy nehéz lesz:
állatok közé
ostoros vitéznek,
nyáj-sereg hajtónak,
szabad legelőkön,
nem lesz ott utódom,
ahogy nincs elődöm.

[*Most már azt hiszik...*]

Most már azt hiszik,
hogy beleragadtam
a felemelkedésbe
és megtagadtam
régi önmagam,
amiért a nevemet
viharos szél érte
s megütött a guta,
amely nyelvemben
csapongva gagyog
eleven sértéseket:
hiszen ez nem más,
mint önmarcangolás,
ami rajtam tép sebet
és vérzek,
ha nem is láthatóan,
mint tengeri iszap,

feneketlen tóban
s fuldoklás köröz
átkokat:
most több a kínom,
mint amennyit
eddig átéltem sokat.
Elkárkozásom
olyan véges csapás,
mint kába dőreség,
kígyóharapás,
amitől a lélek bőre ég.
Beszédem füstje
így lesz méreg,
mert én csak beszélek,
de senkit el
nem ítélek.

[*Mogorva az idő...*]

Mogorva az idő,
szűkülnek a napok,
csapongó szél ver
kormos ablakot,
nem terjeng a napfény:
szorongva bújdokol
szomorú a tájék
fekete alkonyon.
Sapkátlan mezőség,
az erdő is lapos,
csak az én éjszakám
köd-tornyú kalapos,
feszés kelevénytől
ólmos és mérgezett,
pedig a nehéz tél
még el se érkezett.
Elmegyek érte,

mert hogyha késik:
kötetlen reménység
belcenyészik
cifrán a kopárságba,
ahol álmaim családjá
fekszenek rakáson
és bizony maholnap
fejemre horpad
sárfalú lakásom;
de ha a télben
nagy hó lesz a tájon,
nem félek, mert meglesz
örökös lakásom,
ahol rongyokba kötözött
színes férgek másznak
s helyettem ők festik
színesre a vásznat.